

FRAȚII GRIMM

A fost odată... Călătoria lui Degetel

Traducere din limba germană
de Viorica S. CONSTANTINESCU

Ilustrații de Silviu PUICĂ

Ediție îngrijită de Paula-Renata MÜLER

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

Cuprins

Călătoria, lui Degețel / 5

Hans, ariciul / 10

Cămășa mortului / 14

Vânătorul cel iscusit / 16

Ovreiul în mărăciniș / 23

Îmblăciul de aur / 30

Amândoi copii de rege / 32

Apa vieții / 41

Sicriul de cleștar / 48

Servitorul cel deștept / 56

Fantoma din sticlă / 58

Cei șapte șvabi caraghioși / 64

Cei patru frați meșteri mari / 68

Blană-de-urs / 74

Cele șase lebede / 80

Frate cu dracul / 86

Adevărul ieșe la lumina soarelui / 92

Lumina albastră / 94

Copilul cel încăpățânat / 100

Un-ochișor, Doi-ochișori, Trei-ochișori / 101

Cei trei leneși / 111

Mireasa albă și mireasa neagră / 113

Cei trei meseriași / 120

Cei trei felceri / 125

Prințul care nu se temea de nimic / 129

Povestea salatei verzi / 135

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

Telefon: 0763 082 213

Adresa: Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 2, Iași – 700124

E-mail: comenzi@ecredu.ro

Tipărit în România

Călătoria lui Degețel

Un croitor avea odată un fiu care nu era mai mare decât degetul mare de la mâna și de aceea se numea Degețel. Dar pe cât era băiețelul de mic, pe atât de curajos, și spunea mereu lui tată-su:

- Tată, eu trebuie să plec neapărat în lumea largă.
- Bine, fiule, zise bătrânul croitor într-o zi, și luă un ac de cârpit ciorapii, topi niște ceară roșie și-i făcu o gămălie, apoi îi spuse:
  - Uite, ai și o săbiuță s-o iei cu tine, are să-ți prindă bine.
- Degețel vru să mai mănânce, înainte de a pleca, încă o dată împreună cu părinții lui. Dădu o raită prin bucătărie, văzu oala care fierbea pe plită ca în fiecare zi și întrebă:
  - Mamă, ce avem azi de mâncare?
  - Vezi și tu singur, îi răspunse mama.

El vru să se uite în oală și, cum stătea pe marginea ei, aburul îl luă pe sus și-l azvârli pe horn afară. O vreme călători pe abur prin aer, apoi căzu pe pământ. Era în sfârșit liber, în lumea largă. Începu să umble de ici, colo, ajunse la un meșter, începu și el să lucreze, dar nu-i plăcea mâncarea pe care o primea.

- Doamnă, dacă nu faceți o mâncare mai bună, îi zise Degețel soției meșterului, eu plec de aici, iar mâine dimineață

Reședință am să scriu pe ușă dumneavoastră „cartofi prea mulți, carne prea puțină, adio rege al cartofilor”.

— Ei bine, ce vrei tu în fond, lăcustă? răspunse nevasta meșterului furioasă, luând o cârpă de bucătărie și vrând s-o arunce după Degețel; dar croitorașul cel mic cât degetul mare de la mână se vârî cu dibăcie sub un degetar și privea de acolo cum stăpâna îl căuta peste tot cu limba scoasă. Ea ridică degetarul, el se vârî într-o cârpă și când ea începu să caute printre cârpe, el se vârî într-o crăpătură a mesei.

— He, he, strigă el, doamnă meștereasă, și ridică în sus capul, iar când ea voi să-l lovească, sări în sertarul mesei. În sfârșit, femeia reuși să-l prindă și să-l azvărle afară din casă.

Degețel hoinări el cât hoinări până când ajunse într-o pădure mare. Acolo întâlni o bandă de tâlhari care voiau să fure comoara regelui. Când îl văzură pe Degețel, se gândiră: „aşa un flăcăiandru care se poate strecura pe gaura cheii ne-ar trebui și nouă, ne-ar servi drept speraclu”.

— Hei, alo, tu Goliat uriașul, vii cu noi la tezaurul regelui, ai să intri înăuntru să ne arunci banii afară!

Degețel se gândi puțin și acceptă să meargă la furat cu hoții. Ajunseră la tezaurul regal, găsiră ușa deschisă și ei dădu să se strecoare prin gaură, dar îl zări un străjer și-i zise celuilalt:

— Ce-o fi năzbâția aceea care se târăște ca un păianjen scârbos pe lângă ușă? Mă duc să-l zdrobesc.

— Lasă arătarea în pace, zise celălalt, ce rău ți-a făcut ca s-o omori?

Așa că Degețel se strecură bucurios prin gaura cheii în cămara unde era tezaurul, deschise fereastra sub care așteptau hoții și începu să arunce talerii unii după alții. Când era în toiul muncii, croitorașul îl auzi venind chiar pe rege care voia să facă un control al tezaurului. În mare grabă ieși afară. Regele observă că lipsesc taleri și nu putea înțelege cum de au dispărut:

Iacătul era pe ușă, la locul lui, zăvorul în bună stare și totul părea bine păzit. La plecare le spuse străjerilor:

— Fiți atenți, se întâmplă ceva cu banii.

Când Degețel, care se strecurase iar în cămara tezaurului, își începu din nou munca, banii aruncați afară sunau ca și cum ar fi plouat: clip-clap, clip-clap, clip-clap. Străjerii sosiră în grabă și voră să prindă hoțul. Dar Degețel, auzindu-i, fu mai ager decât ei: sări într-un colț și se ascunse bine sub un taler, ca să nu fie văzut, ba, mai mult, începu să-i tachineze pe străjeri, strigându-le:

— Eu sunt aici! Eu sunt colea!

Străjerii alergau încolo și îńcoace după el, dar abia ajungeau într-un colț, că Degețel era deja în altul, sub alt taler, și striga:

— Sunt aici, he, he, he!

Străjerii se repezeau într-acolo, Degețel era deja în al treilea colț și striga:

— Sunt aici! He, he, he!

Și aşa își bătu joc de ei, îi alergă prin cămară până când, morți de oboseală, străjerii ieșiră de acolo.

Apoi Degețel începu iar să arunce taleri, unul câte unul, pe fereastră. Pe ultimul îl aruncă din toate puterile și zbură o dată cu el pe fereastră. Hoții îl lăudară foarte tare:

— Ești un adevarat erou, nu vrei să devii șeful nostru?

Degețel se gândi, apoi le spuse că el ar vrea mai întâi să vadă lumea.

Hoții împărțiră prada, Degețel nu dori decât un creițar, căci atât putea duce. Apoi își agăță săbiuța la șold, le spuse bună ziua hoților și o luă la picior.

Munci din nou la câțiva stăpâni, dar nici o muncă nu-i plăcu. În sfârșit, intră slugă la un birtaș. Slujnicele nu-l puteau suferi deloc pentru că el vedea, fără ca ele să știe, tot ce făcea pe ascuns, cum furau din farfuriile clienților și din beci, și-i

Respunsea totul stăpânului încât se vorbiră între ele să scape de el.

— Așteaptă numai, îi spuseră într-o zi, că o să-ți plătim cu aceeași monedă!

Curând o slujnică se duse în grădină să taie iarba, iar Degețel sărea de pe o frunză pe alta și privea pe deasupra și pe dedesupră; ea îl cosi împreună cu iarba și-l puse într-un țol mare, apoi dădu iarba s-o mănânce vaca. Vaca îl înghiți odată cu iarba și el se trezi în întuneric fără să i se fi întâmplat ceva. I se făcu rău acolo, în întunecimea aceea, și, în timpul mulțului, începu să strige:

Strip, strap, strol,
Ciubărul încă-i gol?

Dar, din cauza zgomotului ce se făcea la muls, nu fu auzit.
Stăpânul veni în staul și zise:

— Mâine vaca asta va fi tăiată!

Lui Degețel i se făcu frică și strigă cu o voce clară:

— Lasă-mă, stăpâne, să ies afară, sunt aici, înăuntru.

Birtașul auzea bine, dar nu știa de unde venea vocea.

— Unde ești? întrebă el

— În Neagra, răspunse Degețel.

Dar stăpânul nu pricepu ce vrea să zică. A doua zi dimineață, vaca cea neagră fu tăiată.

Din fericire, Degețel nu fu atins cu satârul și nu se alese cu nici o zgârietură. Dar se rătăci tocmai în carne din care se făceau cârnații. Când sosi cămătarul și vră să se apuce de treabă, Degețel începu să strige:

— Nu toca aşa adânc, nu toca aşa adânc, eu sunt dedesupră!

Din cauza zgomotului mașinii de tocat cămătarul nu auzea nimic.

Acu', micul Degețel se afla în mare primejdie, dar nevoia te face priceput, aşa că băiatul sărea încocoace și încolo printre cuțitele mașinii, reușind să scape nevătămat, dar nu și să iasă de acolo împreună cu bucătile de slănină, se trezi într-un caltaboș și, de câte ori hangița tăia câte o felie, el era atent ca nu cumva lama cuțitului să-i taie capul. În sfârșit, când crezu că nu mai e nici o primejdie, își făcu loc și țâșni afară.

Dar în casa în care suferise atâtea nu voi să mai rămână și plecă din nou să colinde lumea.

Ieși la câmp deschis și întâlni în cale un vulpoi care mergea cufundat în gânduri. Vulpoiul îl înghițî pe Degețel.

— Hei, domnule vulpoi, îi strigă, eu sunt cel care-ți stă în gât. Lasă-mă să ies de aici.

— Ai dreptate, de la tine n-am cu ce să mă aleg. Promite-mi că mă vei ajuta să fur găinile din curtea tatălui tău și te las liber.

— Cu dragă inimă, îți promit să te ajut să le iei pe toate.

Și vulpoiul îl lăsa să iasă, ba îl duse și în spate până acasă.

Când tatăl își revăzu fiul iubit, îi dădu vulpoiului cu placere toate găinile pe care le avea.

— Ba am să-ți dau și bani, zise Degețel, și-i dădu creițarul pe care-l avea de când fusese la furat cu hoții.

„De ce i-a dat vulpoiului găinile să le halească?” te întrebi, poate, cititorule. Ei bine, ce nu dă un tată ca să-și recapete fiul?!

Hans, ariciul

Hra odată un țăran care avea multă avere, dar, cu toată bogăția lui, era nefericit: el și nevasta lui nu aveau copii. Adesea, când mergea cu alții țărani în oraș, aceștia făceau glume pe seama lui și-l întrebau de ce nu are copii. El se înfuria și, când venea acasă, zicea:

— Vreau să am și eu un copil, chiar de-ar fi un arici.

După o vreme, nevasta lui rămase grea și născu. Dar nu un băiețel obișnuit, ci unul care avea partea de sus a corpului ca un arici.

— Vezi, îi zise ea speriată, ne-a ajuns un blestem, tu ești de vină, tu ai spus că vrei un arici.

— Ce să ne mai certăm, nu ne folosește la nimic. Acum să botezăm copilul. Va fi greu să găsim un cumătru.

— Va trebui să-l numim Hans, ariciul.

La botez preotul le spuse:

— Din cauza ghimpilor nici într-un pătuleț normal nu poate sta.

Așa că-l puseră după sobă. Nu putea bietul Hans nici să sugă la sânul mamei lui, pentru că o înțepea cu ghimpii. Stătu opt ani după cuptor și părinții se cam săturaseră de el. Când părea obosit, se gândeau că poate va muri. Dar nu murea, ci stătea mereu culcat după sobă.

Acu' se întâmplă că țăranul trebui să plece la târg și o întrebă pe nevasta lui ce să-i aducă, iar ea îi zise să-i aducă puțină carne, chifle și franeluțe, cam cât ar fi nevoie pentru casă. Slujnica vru și ea o pereche de papuci și ciorapi cu jartiere. La urmă, tatăl îl întrebă pe copil:

- Hans, tu ce-ai vrea de la târg?
- Tăticule, mie să-mi aduci un cimpoi.

Când se întoarse de la târg, omul dădu nevestei carnea și pâinea, slujnicei papucii și ciorapii, iar lui Hans cimpoiul. Acesta zise:

— Tăticule, du-te la fierar și spune-i să potcovească cocoșul, că vreau să plec în lume și să nu mă mai întorc niciodată aici.

Tatăl răsuflă ușurat că scapă de copil și se duse la fierar să potcovească cocoșul. Hans luă cu el niște măgari și niște porci și se urcă pe spinarea cocoșului care zbură în pădure poposind în vârful unui copac. Acolo Hans începu să pască porcii și măgarii. Anii trecu, băiatul crescă, se făcu mare, iar tatăl lui nu mai știa nimic de el. Când se urca în copac, Hans cântă din cimpoi.

Odată, trecu prin apropiere regele care ieșise la vânătoare și se rătăcise în pădure. Auzind muzica aceea frumoasă, trimise un slujitor să vadă de unde vine. Servitorul se uită peste tot, dar nu văzu decât un mic animal în vârful copacului, urcat pe un cocoș și cântând din cimpoi. Regele îl puse pe slujitor să-l întrebe dacă nu știe un drum ca să iasă din pădure și să ajungă la regatul lui. Hans coborî împreună cu cocoșul din copac și-i spuse regelui că o să-i arate drumul, dacă acceptă să-i dea în scris că-i va dărui în schimb ce va întâlni în cale când se va întoarce la curte.

„Îi dau în scris, tot nu știe să citească, aşa că pot scrie ce vreau eu”. Luă pana și cerneala, scrise ceva pe un petic de hârtie, i-l dădu lui Hans, iar acesta îi arăta drumul spre palat.

Când îl văzu de departe, prințesa îi ieși înainte țopăind de bucurie, îi sări în brațe și-l sărută. Atunci regele se gândi la Hans-ariciul și-i povestii fiicei lui ce i se întâmplase în pădure: cum stătea animalul acela ciudat pe un cocoș și cânta din cimpoi, cum îi promisese că-i va da ce întâlnește în drum când ajunge acasă și că-i scrisese promisiunea gândind că dihania oricum nu știe să citească.

Prințesa fu foarte bucuroasă și-i spuse că a făcut foarte bine și că ea nici în ruptul capului nu se duce în pădure.

Între timp, Hans-ariciul plecă și el din pădure spre regat. Regele poruncise ca, dacă vine unul călare pe un cocoș și are un cimpoi la el, străjerii toți să tragă cu pușca în el, să-l împungă cu baionetele, ca nu cumva să intre în palat.

Așa se și întâmplă, toți străjerii se pregăteau să-l împungă cu baionetele, numai că Hans-ariciul dădu pinteni cocoșului și zbură direct la fereastra regelui, se lăsă jos și începu să strige că trebuie să-i dea ce-i promisese, altfel îl va ucide pe el și pe fiica lui.

Atunci regele, speriat de moarte, îi spuse fiicei să se ducă afară. Ea se îmbrăcă în rochie albă, tatăl ei îi dădu o caleașcă trasă de șase cai, câțiva slujitori foarte buni, bani și alte averi. Hans-ariciul se urcă lângă ea în caleașcă, își luă rămas bun de la rege și plecă mai departe. Regele plângea gândindu-se că n-are să-și mai vadă fiica niciodată.

Dar lucrurile se petrecură cu totul altfel.

Abia ieșiră din oraș că Hans o și dezbrăcă pe fată de rochia ei albă și o împunse cu țepii săi aşa de tare, că o umplu de zgârieturi.

— Asta-i plata pentru necinstea voastră, zise Hans, du-te înapoi la tatăl tău să trăiți de acum încolo în batjocură.

Hans plecă mai departe călare pe cocoșul potcovit.